

saa vil det være en blind Makker, jeg herspiller Kort med, og det holder jeg ikke saa meget af. Jeg vil derfor fuldstændig stryge mine Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister, ogsaa for at gøre det saa meget lettere for den højtærede Landbrugsminister ikke at svare derpaa. Jeg vil kun føje den Bemærkning til, at saavel den højtærede Indenrigsminister som det ærede Medlem, der nu sidst havde Ordet, slet ikke talte om Kortene denne Gang. Det var jo ogsaa gjort første Gang saa godt, som den højtærede Minister og det ærede Medlem var i Stand til at gøre det. Det minder mig lidt om den Episode, da Shahen siger til sin Vezir Mirza Schaffy: Gaa hen og hør paa, hvad mine Hærførere og mine Vismænd forhandler om, og sig mig saa din Mening. Da han har været derhenne og hørt derpaa, kommer han tilbage, og da Shahen saa spørger ham: Hvad Resultat kom du til? — svarer han: Ja, jeg nægte paa de vise og de tapre, min Mening er da denne: Jeg hørte vel en Mølle klapre, men hvor er Melet henne. — Det Resultat kom jeg ogsaa til ved at høre paa den højtærede Indenrigsministers og det ærede Medlems Udtalelser: man hørte en Mængde Ord, men intet positivt Resultat, det var som en Mølle, der maler, uden at man faar Mel derved.

Det er ogsaa for saa vidt beklageligt, at den højtærede Indenrigsminister ikke er til Stede, som han i saa Fald havde kunnet udtale sig om det meget vigtige Punkt, Afdeling 3. Jeg vil da gerne sige, at naar jeg har talt om Afdeling 3, og naar det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tyvede) har talt om det samme Forhold, saa er vi naturligvis gaaet ud fra forskellige Forudsætninger, det er rigtigt nok, og vistnok ogsaa gaaet ud fra forskellige Opfattelser af, hvorledes det skulde være i Fremtiden. Det ærede 14de tingvalgte Medlem sagde, at vi kunde jo ophæve det hele. Ja, det kan vi for mig gerne, men saa maa vi sætte noget andet i Stedet, og i saa Henseende har den højtærede Indenrigsminister fuldkommen Ret i, at jeg mener ikke, vi er i Stand til at paabebyrde Arbejdsløsheds-kasserne Forsørgelsen af arbejdsløse, som ikke længere kan faa vedtægtsmæssig Understøttelse. Forsikring er eet, og det har altid været Rigsdagens Mening i saa Henseende, at Arbejdsløsheds-kasserne skulde sættes i Stand til at yde deres Medlemmer det mest mulige indenfor den Arbejdsløn, der er, indenfor $\frac{2}{3}$ af Arbejdslønnen. Det staar der i Loven, det har været Forudsætningen, det er blevet sagt alle de Gange, dette Spørgsmaal har været til Forhandling,

det har altid været Meningen. Man kan derfor ikke, som den højtærede Minister sagde, fuldstændig se bort fra Lønniveauet. Det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) gjorde gældende, at man kunde bruge Prisniveauet. Ja, det har jeg ikke noget imod, men saa skal vi bruge Prisniveauet i Forhold til Aaret 1907, for da havde vi et Beløb af 2 Kr. som Maksimumsgrænse for Understøttelsen. Gaar man ud fra dette, ser jeg ingen Fare i, at vi lader det rette sig efter Prisniveauet. Naturligvis ikke saadan, at det retter sig efter hvert enkelt Fags Prisniveau, men efter de gennemsnitlige Beregninger, som jeg foretog forleden Dag, paa Grundlag af de gennemsnitlige, ganske raa Lønninger for voksne mandlige og kvindelige Arbejdere i hele Landet. Det har jeg ikke noget imod, men Betingelsen maa være, at vi gaar ud fra Aar 1907, og saa skulde Beløbet jo være betydeligt højere end de 4 Kr., som der nu er Tale om, at man vil nedsætte.

Det ærede 14de tingvalgte Medlem mente altsaa, at vi kunde gaa til at ophæve hele Ordningen. Jeg vil dertil gerne gøre den Bemærkning, at naar mit Udgangspunkt var den Diskussion, der er ført baade i Pressen og i Folketinget, om Forskellen paa Forsikring og Forsørgelse, saa maa man jo sammenligne denne Forsikring med alle andre kendte Forsikringer. Der er Forsikringer gennem Sygekasser, der er Forsikringer mod Ildsvaade og forskellige andre Slags Forsikringer, men alle disse Foretagender er jo dog beregnet paa normale Forhold, det er klart. Men finder der saa et Bombardement Sted af en By, eller opstaar der en stor Epidemi, ja saa gælder Forsikringen ikke længere, saa overtager det offentlige f. Eks. Sygeplejen; under Katastrofer kan Forsikringerne ikke længere være gældende, da maa hele det øvrige Samfund træde hjælpende til. Ud fra den Betragtning er det ogsaa, jeg har sagt, at jeg finder det urigtigt, at en vis Del af Borgerne her i Landet skal bære en stor Del af Udgifterne til den ekstraordinære Understøttelse, for det er et Samfundsforhold, det hele kommer af, og selv om man vel kan sige, at Arbejdsgivere har nogen Interesse i at holde en Reserve af Arbejdere til Raadighed i paakommende Tilfælde, naar de igen har Brug for Folk, er Arbejdsløsheden i det store og hele en Samfundssag, som det hele Samfund maa bære. Det gavner vel ikke stort at udtale sig om, hvorledes man kunde tænke sig dette Forhold ordnet. Da Spørgsmaalet kom for første Gang, sagde jeg, at Tanken om en Fond